

In de roodgroene klimaatstaat geven de Duitsers graag hun democratie en welvaart op

Posted on 29 september 2021 by Roland Tichy

De roodgroene coalitie – de 'stoplichtcoalitie' voor de Duitsers – zal de komende twee jaar wel verder 'doormerkelen'. Tot de realiteit onstuitbare doorbreekt. Zet u maar schrap!

Een cynicus of een buitenlandse waarnemer kan deze week zeggen: Merkel is er nog steeds, samen met een kabinet van CDU-verliezers en SPD-mislukkelingen. Demissionair natuurlijk, tot er een nieuwe kanselier wordt gekozen, maar zelfs in deze vorm kan en zal dat kabinet zijn verwoestende invloed nog doen gelden.

De EU zal een greep in de kas doen

1. De massa-immigratie stopt niet. Het EU-beleid blijft toewerken naar een situatie waarin de Duitse Bondsdag niet meer zelf, soeverein, over de Duitse begroting beschikt, maar waarin de EU haar eigen schatkist heeft en bepaalt waar het geld

heen gaat. De volgende stap is dat de EU ook belasting gaat innen door een greep in de kas te doen bij de 'liquide' landen, dat wil zeggen: de nog kredietwaardige landen. Projecten als de-industrialisatie en vernietiging van de energievoorziening gaan vrolijk verder.

De meeste parlementariërs kennen hun kiezers niet meer

2. De Bondsdag, de Duitse Tweede Kamer, is nog groter geworden dan hij al was. In plaats van de grondwettelijk voorgeschreven 598 parlementsleden zijn het er nu 736. Kwantiteit, niet kwaliteit, lijkt hier te tellen. De macht van de rechtstreeks gekozen parlementsleden blijft afnemen, want dat worden er steeds minder. Het zijn er nu nog maar 298.

Dat betekent dat een steeds grotere meerderheid van de Duitse parlementsleden op de kandidatenlijst van een partij stond en zonder voorkeurstemmen in de Kamer terecht is gekomen – zoals dat in Nederland eigenlijk altijd gaat. Die parlementariërs staan in het krijt bij hun partij, bij hun fractieleider, niet bij de kiezer. Die kiezers kennen ze helemaal niet. Die blijven anoniem. Die doen er niet toe.

Parlement voert uit, legt vast en zwijgt

Onder Merkel is het de gewoonte geworden dat parlementariërs van de coalitiepartijen altijd vóór de plannen van de coalitie stemmen. Ook in Nederland is dat gebruikelijk. Die traditie, eigenlijk iets wat je in een dictatuur zou verwachten, zal ook nu in Duitsland worden voortgezet. Het Parlement controleert niet meer, het voert uit, legt vast en zwijgt.

Een parlement dat vanaf het allereerste begin de letter en de geest van de wet zo naast zich neer legt, zal de grondwet niet respecteren, alleen gebruiken. De rechterlijke macht die al sinds jaar en dag de partijlijnen volgt, zal de rechtmatigheid van dit systeem bevestigen, de media zullen het toejuichen en de paar lezers van de laatste kritische media zullen hun kritiek spuien op deze erfzonde, of anders emigreren naar de plek waarvan de grenzen echt altijd open zijn: gedachten zijn vrij.

Voortaan draait alles om het denkbeeldige klimaatgevaar

3. Het gaat allemaal zo gemakkelijk omdat alle partijen, inclusief de jammerlijk gedecimeerde CDU/CSU van Angela Merkel, al nieuwe afspraken hebben gemaakt: in de toekomst gaat het alleen nog maar over klimaatbeleid. Het Federale Hof heeft de wetgeving al aangepast en nu zijn alle beleidsterreinen ondergeschikt aan een denkbeeldig gevaar.

Dat bleek al in het Corona-debat: gesmoord werd elke vorm van kritiek waarmee twijfel gezaaid werd aan de effectiviteit van de betreffende maatregelen. Voortaan draait alles om het klimaatgevaar. Dat moeten we beheersen met alle mogelijke middelen en maatregelen. Klimaatnoodtoestand, speciale klimaatbevoegdheden, klimaatuitvoeringswet, misschien binnenkort 'klimaatcommando's' die de critici gaan opvoeden, een klimaat-OM dat overtredingen gaat vervolgen, en een speciaal klimaatuitvoeringsorgaan op alle ministeries – Duitsland moet en zal de opwarming van de aarde eronder krijgen.

Welvaart is de nieuwe schuld

Met een Duits emissieaandeel van minder dan twee procent maakt dat voor de planeet niets uit. Maar Duitsland geeft het goede voorbeeld en offert graag zijn democratie en natuurlijk zijn welvaart op. Want die welvaart is de nieuwe schuld die de Duitsers erkennen en waarvan ze zich willen bevrijden. Deze schuld kunnen ze eenvoudiger inlossen dan die van de Tweede Wereldoorlog. De moderne Duitsers zijn immers al te zeer verknocht aan mobiliteit, consumptie, luxe en de schnitzel op hun bord.

Iedereen die aan klimaatbeleid doet, wil elk terrein van het leven beheersen en ondergeschikt maken aan het redden van de aarde. Alles is politiek, inclusief het eten en – vooral een stokpaardje van radicalen – de voortplanting. Ja, iedereen in Duitsland weet het best, we vervuilen de aarde.

CDU is tot alles bereid

Zo beïnvloedt dat beleid de grote lijnen, maar ook het kleine, tot in het privé-leven. Zo willen de Duitsers het waarschijnlijk. Ze hebben willens en wetens hun stem op

deze partijen uitgebracht. En het maakt niet uit of straks de christenen of de socialisten in de coalitie terechtkomen.

De CDU probeert de Groenen nu tot een coalitie te verleiden: de Groenen mogen dan de bondspresident leveren (dat is wat anders dan de bondskanselier, maar toch ook heel respectabel). De CDU is tot bijna alles bereid. En dus maakt het eigenlijk niet uit of de CDU of de SPD in de coalitie onder de Groenen mag gaan dienen.

Duitsland vernietigt zijn industrie

4. De volgende crisis dient zich al aan. In eerste instantie geen financiële crisis. Daartegen beschermt ons de nieuwe EU-defensiemacht, de Europese Centrale Bank. Die zal bereid zijn om alles te financieren wat de nieuw verkozen regering wil.

Maar de warme en straks zeer hete inflatiewind drijft geen windturbines aan. Duitsland zal in een crisis belanden doordat het zijn industrie aan het vernietigen is. Veel bedrijven weten dat allang: de slimme zijn verkast naar betere locaties in het buitenland, de domme zullen straks klagen dat het afgelopen is, of ze worden met overheidsgeld overeind gehouden. De burgers zullen de hoge extra kosten moeten opbrengen, en het Parlement zal haastig besluiten dat er een maximum komt aan wat huisjesmelkers aan aftrekposten mogen opvoeren.

In Berlijn heeft een meerderheid van 56 procent daar al vóór gestemd. Het bouwen of onderhouden van woonruimte wordt in de toekomst grotendeels onbaatzuchtige liefdadigheid. Het verval zal niet onmiddellijk zichtbaar zijn en toch zal het elke dag een stap verder gaan. Er wordt maar doorgemerkeld, op alle terreinen, en de diepe zakken van de staat moeten de fouten verdoezelen.

Verzorgingsstaat wordt onbetaalbaar

5. Een van de paradoxen van de politiek is dat de hardste schreeuwers met al hun eisen uiteindelijk het omgekeerde bereiken van wat ze beogen. De pacifistische partij van de Groenen heeft destijds geregeld dat het Duitse leger voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog op buitenlandse missies kon gaan. Daarmee werden ook Duitse bombardementen op Servië mogelijk. Historisch besef speelde geen enkele rol. Misschien is het straks een roodgroene overheid die Merkels energietransitie verbijsterd terugdraait. De werkelijkheid kan heel effectief zijn.

Maar dat betekent niet dat verdwenen banen in de industrie ooit nog terugkomen. Daar helpt geen overheidssubsidie aan.

6. Langzamerhand ziet iedereen in dat de verzorgingsstaat onbetaalbaar wordt. Belastingen en premies zijn niet meer toereikend. En dus zullen de sterkste schouders nog meer gaan dragen. Vermogen zal zwaarder belast worden. Wie gespaard heeft is de klos, want het geld verdwijnt door de inflatie. En ook beleggers en ondernemers worden hoger belast. De liberalen van de FDP zullen het ongemakkelijk vinden. Maar ja, die zeggen dan: premies tellen niet mee als belasting. Zo verwordt de politiek tot de kunst van goedkope excuses.

De liberale FDP, de partij van de ondernemers, zal zichzelf voordoen als de laatste dam voor de hardwerkende burger tegen de roodgroene chaos, en ondertussen alles uitverkopen.

Nu gaat de strijd tegen rechts

7. Het roodgroene succes wordt alom toegejuicht. Waarom bestaan media als de *ARD*, *ZDF* en dergelijke nog, als ze alleen maar hopen op steun en reclamegeld van de overheid? Nu gaat de strijd tegen rechts, geen genade, geen vergeving. De CDU wordt ook weer bij rechts ingedeeld, al heeft die partij er alles aan gedaan om als groen gezien te worden.

De door Merkel losgemaakte krachten richten zich nu tegen de CDU. Hulp in de strijd tegen critici, pardon: 'tegen rechts', wordt nu al geregeld met steeds nieuwe miljoenensubsidies voor zogenaamde ngo's en radicaal-linkse Antifa-groepen, die als een verdedigingsmacht rond de regering worden opgezet en uitgebouwd om tegenstanders te intimideren. Iedereen die hen tegenspreekt, vliegt eruit. En wie eruit vliegt komt nooit meer op een hoge positie terecht. Zo zijn al heel wat critici uit de media, van universiteiten, verenigingen en uit de publiciteit verdwenen.

Voor de rode en groene socialisten is alles politiek

Het echt trieste is: de rode en groene socialisten, en daarbij ook de liberalen van de FDP, zijn helemaal niet geïnteresseerd in de rechtsstaat, in diversiteit van opinies, in democratie.

De Groenen worden gedreven door een fanatieke obsessie met het klimaat, waarin zij een legitimatie zien om de overblijfselen van democratische en burgerlijke vrijheden weg te nemen. Samen met de rode socialisten zullen ze nog meer elementen van de vrijheid afpellen: het recht op eigendom, zelfbeschikking, familie, en de onschendbaarheid van het lichaam. Voor hen is alles politiek en dus aan hen om over te beschikken.

Culturele strijd

De echte strijd is een culturele strijd: tegen de bevolking die nog is opgegroeid in de geest van de wet. De jonge generatie komt er bekaaid af. Ze wordt in dienst gesteld van een ideologie die ouder is dan haar grootouders. De jeugd begint echter terug te vechten. Ze gelooft niet in lege groene formules. Veel jongeren stemden juist niet op groen. Ze hopen dat de belofte van vrijheid en welvaart ook voor hun generatie zal gelden.

Dit conflict zal groter worden. De druk op liberale media zal steeds groter worden. Maar die blijven toch bestaan. Heus.